

Oğlan ve Nal Burunlu Yarasa

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Nal Burunlu Yarasa

Ebru Mina TOMURCUK

Ben keřfetmeyi ok seven bir oęlandı. Sıcak kahverengi bir teni, kısa kıvrıcık siyah saçları ve parlak koyu kahverengi gözleri vardı. Burnunun üzerinde küçük iller dans ediyordu. Üzerinde küçük bir yarasa baskısı olan sarı bir tiřört ve kırmızı spor ayakkabılar giyyordu. Bir akřam arka bahesinde oynarken, yařlı meře aęacından gelen ince, tiz bir cıyıklama duydu.

Ben yukarı baktı ve yaprakların yanında küçük bir şeklin kanat çırdığını gördü. Bu bir yarasaydı! Loş ışıktaki böcek yakalarken onun dalıp süzülüşünü izledi. Yarasanın yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve büyük yuvarlak kulakları vardı. Burnu komik bir nal şeklindeydi. Ben meraklandım. Hayvanlar hakkında her şeyi bilen dedesini bulmak için içeri koştum.

Dede Joe uzun boyluydu, hafifçe kambur dururdu; düzgün beyaz bir sakalı ve yuvarlak gözlüklerinin arkasında kırışık mavi gözleri vardı. Zeytin yeşili hırkasını giyyordu. 'Bu bir nal burunlu yarasaya benziyor,' dedi. 'Onlar özeldir çünkü karanlıkta yollarını bulmak için sesi kullanırlar. Buna ekolokasyon denir.' Ben'in gözleri kocaman açıldı. Daha fazlasını öğrenmek istedi.

Ertesi gün Ben, akşam karanlığında meşe ağacına geri döndü. Hiç kıpırdamadan oturdu ve dinledi. Kısa süre sonra yarasa yine görüldü. Ben onun kanatlarından birinde küçük gümüş bir halka fark etti. 'Sen bir dost olmalısın,' diye fısıldadı. Ona Pip adını verdi. Pip ağacın etrafında uçu, küçük tıklamalar ve cıyıklamalar yaptı. Ben bu kadar küçük seslerin ona görmesinde nasıl yardımcı olabildiğini merak etti.

Ben, Dede Joe'dan ekolokasyon hakkında daha fazla şey anlatmasını istedi. Dede açıkladı: 'Pip bir ses çıkarır ve bu ses bir şeye çarptığında yankı gibi geri döner. Büyük kulakları yankıyı duyar ve ona nesnelerin nerede olduğunu söyler.' Ben bunu muhteşem buldu. Pip ve onun sıra dışı duyusu hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye karar verdi.

Ben'in en iyi arkadaşı Mira oynamaya geldi. Koyu kahverengi bir teni, iki örgülü uzun siyah saçları ve ön dişleri eksik bir gülümsemesi vardı. Yıldız desenli mor bir kapüşonlu giyiyordu ve cebinde küçük bir defter taşıyordu. Ben ona Pip'ten bahsetti. Mira, 'Sesle nasıl görüyor?' diye sordu. Ben, 'Hadi birlikte öğrenelim!' dedi.

Ben ve Mira, Pip'i akşam karanlığında uçarken izlediler. Pip tıklamalar yaptı ve büyük kulakları seğirdi. Ben, 'Eminim yankıları dinliyordur,' dedi. Mira defterine yazdı. 'Arkadaşlarımıza bunun nasıl çalıştığını göstermeliyiz,' dedi. Ben sırtıttı. 'Evet! Bir bilim gösterisi yapalım!' Hemen plan yapmaya başladılar.

Ben ve Mira malzemeleri topladılar: bir göz bağı, bir çift tıklatıcı ve büyük bir karton kutu. Ben'in garajında çalıştılar. Ben ellerini çırpı ve yankıyı dinledi. 'Duydun mu?' diye sordu. Mira başını salladı. 'Ses duvardan yansıdı!' Sesin yolunu bulmana nasıl yardımcı olabileceğini göstermeye karar verdiler.

Arkadaşlarını arka bahçeye davet ettiler. Ben şans getirsin diye sarı yarasa tişörtünü giydi. Bahçenin ortasında durdu ve 'Bugün bir yarasanın sesle nasıl gördüğünü öğreneceğiz!' dedi. Göz bağını taktı. 'Ben el çırpacağım, siz de çite yakın olup olmadığımı söyleyin.' Arkadaşları heyecanla izlediler.

Ben yüksek sesle el çırttı. Ses çitten yankılandı. 'Çit sağımda!' dedi. Döndü ve tekrar el çırttı. 'Şimdi önümde!' Arkadaşları tezahürat yaptı. Mira açıkladı: 'Yarasalar böcekleri bulmak ve ağaçlardan kaçınmak için yankıları kullanır. Onların sıra dışı duyusu çok değerli!' Herkes denemek istedi.

Tam o sırada Dede Joe büyük bir gülümsemeyeyle dışarı çıktı. Elinde küçük bir hoparlör ve bir mikrofon vardı. 'Hadi bunu daha da eğlenceli hale getirelim,' dedi. Hoparlörü yarasa sesleri çalacak şekilde ayarladı. Çocuklar tıklamalar hızlanıp yavaşlarken dinlediler. Dede, 'Pip'in sesleri bizim duyamayacağımız kadar yüksek, ama bu ekranda görebiliriz,' dedi.

Ben'in bir fikri vardı. 'Hadi yankı yakalama oyunu oynayalım!' dedi. Bir çocuk göz bağı takıp diğerlerini bulmak için el çırdı. Diğerleri sessizce hareket etti. Herkes güldü ve öğrendi. Mira keşfettiklerini yazdı. 'Ses sana nesnelerin nerede olduğunu söyleyebilir, tıpkı Pip'in yankılarının ona nereye uçacağını söylemesi gibi.'

Güneş batarken Pip meşe ağacından uçtu. Çocukların başlarının üzerinde süzülüp böcek yakaladı. Ben işaret etti. 'Bakın! Şu anda ekolokasyon kullanıyor!' Çocuklar hayranlıkla izlediler. Pip kendi tıklamalarının yankılarını dinlerken büyük kulakları seğirdi. O gerçek bir uzmandı.

Ben göz bađını ıkardı ve arkadaşlarına glmsedi. 'Pip bize sıra dıřı duyuların deđerli olduđunu gsterdi,' dedi. 'Karanlıkta iyi gremese de, etrafını duyarak bulabiliyor.' Mira ekledi: 'Ve biz de ondan đrenebiliriz!' Herkes bařını salladı. Eđlendiler ve yeni bir řey đrendiler.

Dede Joe elini Ben'in omzuna koydu. 'Harika bir iş çıkardın, Ben,' dedi. 'Merak ve bilim el ele gider.' Ben, ağacına geri uçan Pip'e baktı. Gurur duydu. Küçük canlıların bile şaşırtıcı yetenekleri olduğunu biliyordu. Ve daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Ben ve Mira meşe ağacının altında oturup yıldızların çıkışını izlediler. 'Sırada ne keşfedeceğiz?' diye sordu Mira. Ben gülümsedi. 'Kim bilir? Ama Pip'i ve yankılarını hep hatırlayacağım.' Keşfetmeye ve öğrenmeye devam edeceklerine söz verdiler. Ve nal burunlu yarasa Pip, karanlıkta yolunu bulmak için harika ses duyusunu kullanarak uçmaya devam etti.